

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Prishtinë, më 26 shtator 2012
Nr. ref. RK305/12

AKTVENDIM PËR PAPRANUESHMËRI

në

Rastin Nr. KI75/10

Parashtruesi

Blerim Hoxha

**Vlerësim i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme të Kosovës, A.
nr. 942/2009, të 24 marsit 2010**

GJYKATA KUSHTETUESE E REPUBLIKËS SË KOSOVËS

e përbërë nga:

Enver Hasani, Kryetar
Kadri Kryeziu, Zëvendëskryetar
Robert Carolan, gjyqtar
Altay Suroy, gjyqtar
Almiro Rodrigues, gjyqtar
Snezhana Botusharova, gjyqtare
Ivan Čukalović gjyqtar,

Kërkesa

1. Kërkesën e ka parashtruar Blerim Hoxha (Parashtruesi i kërkesës) nga komuna e Pejës.

2. Parashtruesi e konteston Aktgjykimin e Gjykatës Supreme të Kosovës, A. nr. 942/2009, të 24 marsit 2010, i cili i ishte dorëzuar më 13 prill 2010.
3. Objekt i çështjes së kërkesës është vlerësimi i kushtetutshmërisë së Aktgjykimit të Gjykatës Supreme, A. nr. 942/2009, të 24 marsit 2010 me të cilin parashtruesit të kërkesës iu hodh poshtë kërkesë padia për pranimin e të drejtës për pension për persona të aftësisë së kufizuar.
4. Parashtruesi pretendon për shkelje të nenit 21 [Parimet e Përgjithshme], nenit 22 [Zbatimi i Drejtpërdrejtë i Marrëveshjeve dhe Instrumenteve Ndërkombëtare], nenit 23 [Dinjiteti i Njeriut], nenit 24 [Barazia para Ligjit], nenit 26 [E Drejta e Integritetit Personal], nenit 27 [Ndalimi i Torturës, Trajtimit Mizor, Çnjerëzor ose Poshtëruar], nenit 31 [E Drejta për Gjykim të Drejtë dhe të Paanshëm], nenit 41 [E Drejta e Qasjes në Dokumente Publike], nenit 51 [Mbrojtja Shëndetësore dhe Sociale], dhe nenit 55 [Kufizimi i të Drejtave dhe Lirive Themelore] të Kushtetutës së Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Kushtetuta).
5. Kërkesa është e bazuar në nenin 113.7 të Kushtetutës, në nenet 46, 47, 48 dhe 49 të Ligjit Nr. 03/L-121 për Gjykatën Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Ligji), dhe në rregullin 56.2 të Rregullores së punës së Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Kosovës (në tekstin e mëtejme: Rregullorja e punës).

Procedura në Gjykatë

6. Parashtruesi e dorëzoi kërkesën në Gjykatën Kushtetuese të Kosovës (në tekstin e mëtejme: Gjykata) më 4 gusht 2010.
7. Më 16 gusht 2010, Gjykata e njoftoi parashtruesin dhe Gjykatën Supreme se kërkesa ishte pranuar dhe regjistruar..
8. Më 21 tetor 2010, Kryetari e caktoi gjyqtaren Gjyljeta Mushkolaj Gjyqtare raportuese dhe Kolegjin shqyrtues të përbërë nga gjyqtarët Robert Carolan (kryesues), Altay Suroy dhe Snezhana Botusharova.
9. Më 20 qershor 2011, Gjykata i kërkoi DAPK-së sqarim nëse parashtruesi kishte qenë i ftuar në seanca në organe të shkallës së parë dhe të dytë të DAPK-së.
10. Më 4 korrik 2011, DPAK informoi se “përmes autoritetit përkatës të Zyrës së Komisionit Mjekësor, kishte përfunduar vlerësimin më 17 gusht 2009 me një komision të përbërë prej tre mjekëve të cilët me nënshkrimin e vet vërtetojnë se e kanë kryer “kontrollimin dhe vlerësimin” e parashtruesit” në përputhje me nenin 4, paragrafin 6, të Ligjit për Pensionet e personave me aftësi të kufizuar (Ligji Nr. 2003/23). DPAK po ashtu dorëzoi fotokopje të vlerësimit të sipërpërmendur. DPAK tha më tej se parashtruesi nuk ishte i pranishëm në seancën e shkallës së dytë dhe ku ceket në Vendimin nr. 5093399, të 23 tetorit 2009, se ishte i pranishëm, ky ishte një gabim administrativ.
11. Më 2 korrik 2012 Kryetari e emëroi gjyqtarin Almiro Rodrigues Gjyqtar Raportues në zëvendësim të gjyqtarës Gjyljeta Mushkolaj.
12. Më 10 korrik 2012, pas shqyrtimit të raportit të Gjyqtarit Raportues, Kolegji Shqyrtues i paraqiti Gjykatës rekomandimin për papranueshmërinë e kërkesës.

Përmbledhja e fakteve

13. Më 21 maj 2009 parashtruesi i kërkesës paraqiti kërkesë për pension të aftësisë së kufizuar në Ministrinë e Punës dhe Mirëqenies Sociale – Departamenti i Administratës Pensionale të Republikës së Kosovës (DAPK).
14. Më 1 shtator 2009, DAPK (Vendimi Nr. 5093399) e hodhi poshtë kërkesën e parashtruesit për arsye se Komisioni mjekësor kishte konkluduar se “tek parashtruesi nuk ekziston aftësia e kufizuar e plotë dhe përhershme”.
15. Më 13 tetor 2009, parashtruesi u ankua kundër vendimit të DAPK-së. duke argumentuar se i njëjti është “plotësisht i pavlefshëm sepse vendimi ishte marrë në kundërshtim me procedurën e paraparë me dispozitat e Ligjit për Pensionet e personave me aftësi të kufizuar në Kosovë dhe Ligjit për procedurën administrative”. Parashtruesi tha se Komisioni nuk e kishte dëgjuar atë.
16. Më 26 tetor 2009, 28 tetor 2009 dhe më 16 maj 2010, parashtruesi i kërkesës kërkoi të shqyrtonte, korigjonte dhe fotokopjonte shkresat e lëndës (Nr. 5093399).
17. Më 23 tetor 2009, Këshilli i Ankesave i DAPK-së, me Vendimin Nr. 5093399 e refuzoi ankesën e parashtruesit të 13 tetorit 2009 duke theksuar se “nuk ka prova të mjaftueshme ai të bëhej përfitues valid i pensionit për persona me aftësi të kufizuara”. Gjithashtu u tha që “ekspertët e Komisionit mjekësor të shkallës së dytë në seancën mjekësore në prani të parashtruesit vlerësuan tërë dokumentacionin mjekësor”. Këshilli i ankesave i DAPK-së më tej konkludoi se nuk kishte prova të mjaftueshme për t’u bërë përfitues valid i pensionit për persona me aftësi të kufizuar.
18. Të paktën më 29 tetor 2009, DAPK e informoi parashtruesin e kërkesës se “më 13.10.2009 e dërgoi ankesën se bashku me tërë shkresat e lëndës Këshillit të Ankesave për shqyrtimin e të gjitha pretendimeve të paraqitura në ankesë”.
19. Më 17 nëntor 2009 parashtruesi i kërkesës paraqiti kërkesë për korigjimin e Vendimit nr. 5093399 të 23 tetorit 2009 në lidhje me datën e hartimit të të njëjtit që DAPK e mori më 20 nëntor 2009. Ai po ashtu bëri një pyetje për të shqyrtuar dhe fotokopjuar lëndën e cekur.
20. Më 1 dhjetor 2009 DAPK i dërgoi parashtruesit të kërkesës njoftim me numër të referencës 345/2009 me të cilin e njofton për të drejtën e ankesës.
21. Të paktën më 21 dhe 30 prill 2010, si dhe më 12 maj 2010, parashtruesi paraqiti kërkesë në Gjykatën Supreme për rishikim dhe fotokopjim të lëndës A. nr. 942/2009. Parashtruesi i kërkesës e mbështeti kërkesën e tij në nenin 41 të Kushtetutës në lidhje me nenet 1, 3 dhe 60 të LKA-së në lidhje me nenin 122, paragrafin 1, të Ligjit për procedurën kontestimore të Republikës së Kosovës (2008/03-LO06).
22. Më 2 dhjetor 2010, parashtruesi i kërkesës ushtroi ankesë në Gjykatën Supreme ndaj vendimit të Këshillit të Ankesave të DAPK-së për arsyet e cekura më poshtë.
23. Parashtruesi i kërkesës më tej kërkoi nga Gjykata Supreme “të caktojë seancën e kolegjit (...) për të qartësuar më mirë çështjen, sqarime shtesë duhet bërë në lidhje me dëgjimin e palëve për të shmangur kundërthëniet dhe në bazë të ligjit të merret një vendim i drejtë”.

24. Më 24 mars 2010, Gjykata Supreme “gjeti se kërkesë padia është e pabazuar” dhe konkludoi që (...) parashtruesi i kërkesës nuk i përmbush kushtet ligjore për pranimin e të drejtës së kërkuar”.
25. Më 21 dhe 30 prill 2010, Gjykata Supreme (Agj.nr. 217/2010) e informoi parashtruesin e kërkesës se kjo gjykatë (Gjykata Supreme) pas marrjes së vendimit i kishte kthyer shkresat e lëndës si dhe vendimin A. nr. 942/2009 Ministrisë së Punës dhe Mirëqenies Sociale – Departamentit të Administratës Pensionale – Këshillit për Ankesa për Pensionet e Personave me Aftësi të Kufizuara me seli në Prishtinë”.

Argumentet ligjore

26. Parashtruesi i kërkesës e mbështeti ankesën e tij drejtuar Gjykatës Supreme mbi këto baza: 1. E njëjta ka dështuar të zbatojë apo e ka zbatuar në mënyrë të gabuar dispozitat e të drejtës materiale apo dispozitat e rregulloreve materiale 2. Vendimi i kontestuar është nxjerrë nga ana e një institucioni të paautorizuar, 3 Procedurat që i paraprin nxjerrjes së vendimit nga institucioni i paditur nuk kanë zbatuar dispozitat procedurale apo nuk vepruan në pajtim me rregulloret procedurale, posaçërisht gjendja faktike nuk është vërtetuar në mënyrë të drejtë apo është marrë vendim i gabuar nga vërtetimi i fakteve në raport me gjendjen faktike; 4. Shkelje esenciale të dispozitave të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut”.
27. Parashtruesi i kërkesës i përmbylli pretendimet e tij duke pohuar se “Vendimi i kontestuar përmban shkelje esenciale të dispozitave të nenit 10 paragrafi 1 pika 3 të Ligjit për Procedurën Administrative në lidhje me nenin 2 paragrafi 2, me nenin 3 paragrafin 2 pikën a), b), c), d) të Ligjit për pensionet e personave me aftësi të kufizuar në Kosovë (...)”.
28. Në fund parashtruesi i kërkesës kërkoi nga Gjykata Supreme: “të miratojë kërkesë padinë si të bazuar; të anulojë në tërësi Vendimin nr. 5093399 të 13 tetorit 2009 të Këshillit për Ankesa pranë Departamentit të Administratës Pensionale të Republikës së Kosovës si të paligjshëm dhe ta kthejë rastin për korrigjim apo që Gjykata Supreme e Republikës së Kosovës të vendosë në mënyrë meritore për këtë çështje administrative”.
29. Si përfundim, parashtruesi i kërkesës ngrit një numër pretendimesh të ndryshme:
 - a) në kërkesë, por jo në ankesën e ushtruar pranë Gjykatës Supreme;
 - b) në ankesën e ushtruar pranë Gjykatës Supreme por duke kontestuar ligjshmërinë e aktgjykimit;
 - c) në ankesën e ushtruar pranë Gjykatës Supreme duke kontestuar shkeljet e të drejtave të njeriut.

Vlerësimi i pranueshmërisë së kërkesës

30. Në këtë moment, Gjykata konsideron se për vlerësimin e pretendimeve dhe argumenteve ligjore të paraqitura nga ana e parashtruesit të kërkesës si dhe për vlerësimin e pranueshmërisë është me vend që të sillen ndër mend disa dispozita relevante ligjore.
31. Neni 113 (1) dhe (7) i Kushtetutës përcakton që:

“1. Gjykata Kushtetuese vendos vetëm për rastet e ngritura para gjykatës në mënyrë ligjore nga pala e autorizuar.

7. Individët janë të autorizuar të ngrenë shkeljet nga autoritetet publike dhe të drejtave dhe lirive të tyre individuale, të garantuara me Kushtetutë, mirëpo vetëm pasi të kenë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.”

32. Neni 47 (2) i Ligjit parashikon që:

2. Individë mund ta ngritë kërkesën në fjalë vetëm pasi që të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj.

33. Neni 48 i Ligjit po ashtu përcakton se:

“Parashtruesi i kërkesës ka për detyrë që në kërkesën e tij të qartësoj saktësisht se cilat të drejta dhe liri pretendon se i janë cenuar dhe cili është akti konkret i autoritetit publik të cilin parashtruesi dëshiron ta kontestoj.”

34. Përveç kësaj, rregulli 36 i Rregullores së Punës parashikon si në vijim.

(1) Gjykata mund t’i shqyrtojë kërkesat vetëm nëse:

a) janë shterur të gjitha mjetet juridike efektive të përcaktuara me ligj kundër vendimit ose aktgjykimit të kundërshtuar.

(2) Gjykata do të refuzojë një kërkesë si qartazi të pabazuar nëse bindet se:

a) kërkesa nuk arsyetohet prima facie, ose

d) kur parashtruesi nuk dëshmon në mënyrë të mjaftueshme pretendimin e tij.

35. Në fund, neni 48 i Ligjit përcakton që:

“Gjykata Kushtetuese pranon dhe procedon kërkesën (...) nëse konstaton se janë plotësuar të gjitha kushtet e përcaktuara ligjore.”

36. Rrjedhimisht, parashtruesi i kërkesës është i obliguar që ta ngrit kërkesën në Gjykatë “në mënyrë ligjore”, në të vërtetë “pasi të ketë shteruar të gjitha mjetet juridike të përcaktuara me ligj”. Në fund Gjykata mund të shqyrtojë kërkesën “nëse konstaton se janë plotësuar të gjitha kushtet e përcaktuara ligjore”.

a) Pretendimet e ngritura në kërkesë por që nuk janë ngritur në ankesën e ushtruar pranë Gjykatës Supreme

37. Parashtruesi i kërkesës e thekson në kërkesën e tij “Më janë shkelur të drejtat gjatë procedurës administrative të udhëhequr nga Departamenti i Administratës Pensionale (DAPK) në procedurën në shkallën e parë dhe të dytë si dhe në procedurën pranë Gjykatës Supreme të Kosovës, si në vijim: a) E drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, b) e drejta për qasje në dokumentet publike c) e drejta për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, d) e drejta për ndalimin e torturës, trajtimit çnjerëzor dhe poshtëruës, e) e drejta për integritet personal, f) e drejta për mbrojtje të barabartë ligjore pa diskriminim, e drejta në dinjitetin e njeriut g) e drejta për zbatim të drejtpërdrejtë të marrëveshjeve dhe instrumenteve ndërkombëtare dhe nën i) e drejta për parime të përgjithshme. Këto të drejta janë paraparë në paragrafin 3 të preambulës së Kushtetutës, në lidhje me nenin 21, 22, 23, 24, 26, 27, 31, 41, 51, 55 të Kushtetutës në lidhje me preambulën e Deklaratës Universale në lidhje me nenin 2.2,4 të pjesës së dytë të Deklaratës Universale në lidhje me nenin 9 të pjesës së tretë në lidhje me nenin 30 të pjesës së pestë të Deklaratës Universale në lidhje me preambulën e Konventës Ndërkombëtare për të Drejtat Ekonomike, Sociale dhe Kulturore (në tekstin e mëtejme

Konventa Ndërkombëtare) në lidhje me nenin 6.1 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut”.

38. Siç mund të shihet nga citati i lartpërmendur, parashtruesi i kërkesës ka paraqitur një numër të pretendimeve të përsëritura dhe të ndryshme të cilat nuk ishin ngritur në Gjykatën Supreme, përfshirë pretendimet për shkelje të nenit 21 [Parimet e përgjithshme], nenit 22 [Zbatimi i drejtpërdrejtë i marrëveshjeve dhe instrumenteve ndërkombëtare], nenit 23 [Dinjiteti i Njeriut], nenit 24 [Barazia para Ligjit], nenit 26 [E drejta për integritet personal], neni 27 [Ndalimi i torturës, trajtimit mizor, çnjerëzor dhe poshtërues] të Kushtetutës.
39. Megjithatë, duke marrë parasysh parimin e subsidiaritetit dhe rregullin e shterimit, Gjykata vetëm mund të marrë parasysh pretendimet e ngritura pranë Gjykatës Supreme që është autoriteti përfundimtar intervenues.
40. Gjykata konsideron se arsyetimi për kërkesën e shterimit është që t’iu ofrojë autoriteteve përkatëse, duke përfshirë gjykatat, mundësinë për të parandaluar ose për të korrigjuar shkeljet e pretenduara të Kushtetutës. Rregulli bazohet në supozimin se rendi juridik i Kosovës do të sigurojë mjete efektive juridike kundër shkeljes së të drejtave kushtetuese (shih *mutatis mutandis*, GJEDNJ Selmouni kundër Francës, nr. 25803194, vendim i datës 28 korrik 1999).
41. Pra parashtruesi i kërkesës duke dështuar që të ndërmarrë ndonjë hap procedural në gjykatat e rregullta, më saktësisht në Gjykatën Supreme, ka gjasa që rasti t’i shpallet i papranueshëm pasi që do të kuptohet si heqje dorë nga procedurat e mëtutjeshme në kundërshtimin e shkeljes. (Shih Aktvendimin për papranueshmëri, Rasti nr. KI16/12, paragrafi 25).
42. Kjo do të thotë se të gjitha pretendimet e ngritura jashtë ankesës së ushtruar në Gjykatën Supreme nuk do të merren parasysh pasi që parashtruesi i kërkesës ka hequr dorë nga e drejta për t’u ankuar në lidhje to.

b) Pretendimet në ankesën e ushtruar në Gjykatën Supreme me të cilat kontestohet ligjshmëria e aktgjykimit

43. Gjykata konsideron se bazat e ankesës së parashtruesit të kërkesës në Gjykatën Supreme nën 1, 2 dhe 3 kanë të bëjnë ekskluzivisht me ligjshmërinë; asnjë nga këto baza nuk mbështet në shkelje të të drejtave të njeriut. Në fakt, parashtruesi i kërkesës pretendon aktgjykimi i Gjykatës Supreme “nuk i zbatoi apo i zbatoi në mënyrë të gabuar të dispozitat ligjore materiale apo dispozitat e rregulloreve materiale”; “ishte nxjerrë nga institucioni i paautorizuar”, nuk i zbatoi dispozitat procedurale”; “gjendja faktike nuk ishte vërtetuar në mënyrë të drejtë”.
44. Gjykata e rithekson se nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese që të merret me gabime të fakteve apo të ligjit (ligjshmëria) që pretendohet se janë kryer nga Gjykata Supreme, përderisa dhe për aq sa ato nuk i kenë cenuar të drejtat dhe liritë e garantuara me kushtetutë (kushtetutshmëria). Prandaj, Gjykata nuk mund të veprojë si gjykatë e shkallës së tretë në këtë rast. Është detyrë dhe obligim i gjykatave të rregullta t’i interpretojnë dhe zbatojnë rregullat përkatëse të së drejtës procedurale dhe materiale (shih, *mutatis mutandis*, Garcia Ruiz kundër Spanjës [GC], nr. 30544/96, paragrafi 28, Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut [GJEDNJ] 1999-I).
45. Gjykata Kushtetuese vetëm mund të shqyrtojë nëse provat janë paraqitur në mënyrë të tillë ashtu që procedurat pranë gjykatave të rregullta në përgjithësi, shikuar në tërësinë e tyre, janë zhvilluar në mënyrë të tillë që parashtruesi të ketë pasur gjykim të drejtë

(shih ndër autoritete te tjera, Raporti i Komisionit Evropian për të Drejtat e Njeriut në rastin Edwards kundër Mbretërisë së Bashkuar, Kërkesa nr. 13071/87, të miratuar më 10 korrik 1991).

c) Pretendimet në ankesën e ushtruar në Gjykatën Supreme me të cilat kontestohen shkeljet e të drejtave të njeriut

46. Parashtruesi i kërkesës e mbështeti ankesën e ushtruar në Gjykatën Supreme në “shkeljet esenciale të dispozitave të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut” pa përmendur në ankesën e tij ndonjë dispozitë juridike qoftë të Kushtetutës qoftë të Konventës Evropiane. Për më tepër, asnjë argument nuk mbështet pretendimin. Ankesa e parashtruesit të kërkesës përveç përmendjes së thjeshtë mbetet e heshtur në raport me këtë bazë.
47. Megjithatë, siç u tha më lart, parashtruesi i kërkesës në kërkesën e tij ka theksuar “shkelje esenciale të së drejtës për gjykim të drejtë dhe të paanshëm, të drejtës për qasje në dokumentet publike, të drejtës për ndalimin e torturës, trajtimit çnjerëzor dhe poshtërues, të drejtës për integritet personal, të së drejtës për mbrojtje të barabartë ligjore pa diskriminim, të drejtës në dinjitetin e njeriut, të drejtës për zbatim të drejtpërdrejtë të marrëveshjeve dhe instrumenteve ndërkombëtare dhe nën i) e drejta për parime të përgjithshme”.
48. Për më tepër, parashtruesi i kërkesës numëron shkelje të nenit 21, nenit 22 paragrafët 1, 2 dhe 3, nenit 23, nenit 24 paragrafët 1 dhe 2, nenit 26 paragrafët 2 dhe 3, nenit 27, nenit 31 paragrafët 1 dhe 2 nenit 41 paragrafët 1 dhe 2, dhe përfundimisht nenit 55 paragrafi 1”. Siç duket këto nene janë të Kushtetutës.
49. Në pajtim me dispozitat ligjore të cituara më lart, pretendimi për „shkelje esenciale të dispozitave të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut“ i ngritur në Gjykatën Supreme dhe, dhe tani për së dyti në Gjykatën Kushtetuese, duhet “të mbështetet në mënyrë të mjaftueshme me prova” në mënyrë që Gjykata të pranojë dhe procedojë kërkesën.
50. Sidoqoftë, vetëm përmendja e thjeshtë e të drejtave të cenuara dhe numërimi i dispozitave juridike kushtetuese nuk mjafton për të plotësuar kushtin e një kërkesë “të mbështetur në mënyrë të mjaftueshme me prova”. Parashtruesi i kërkesës nuk i specifikon në ankesën e tij se cilat ish-in faktet që po të analizoheshin në bazë të dispozitave të caktuara ligjore do të mund të çonin te konkluzioni se ka pasur shkelje.
51. Gjykata konsideron se parashtruesi i kërkesës nuk ka provuar në mënyrë të mjaftueshme pretendimet e tij në baza kushtetuese duke treguar se pse dhe si Gjykata Supreme ka bërë shkelje të të drejtave të tij të garantuara me Kushtetutë dhe Konvetën Evropiane, dhe nuk ka ofruar prova se i janë cenuar të drejtat dhe liritë nga ana e Gjykatës Supreme. Prandaj Gjykata Kushtetuese nuk mund të gjej se përse dhe në çfarë mënyrë procedurat përkatëse, kanë qenë në ndonjë mënyrë të padrejta apo të njollosura nga arbitrariteti (shih, *mutatis mutandis*, Shub kundër Lituanisë, Vendimi i GJEDNJ-së në lidhje me pranueshmërinë e kërkesës, nr. 17064/06, të 30 qershorit 2009).
52. Nga sa u tha më lart, Gjykata gjen se kërkesa nuk i plotëson kushtet nga neni 46 i Ligjit dhe rregulli 36.2 b) dhe d), si e tillë është qartazi e pabazuar, dhe në përputhje me nenin 48 të Ligjit, nuk mund të pranohet dhe procedohet.

PËR KËTO ARSYE

Gjykata Kushtetuese, në pajtim me nenin 113.7 të Kushtetutës, nenin 27 të Ligjit dhe rregullin 36 të Rregullores së Punës, njëzëri

VENDOSI

- I. TA HEDHË POSHTË kërkesën si të papranueshme;
- II. Ky Vendim do t'u komunikohet palëve dhe do të publikohet në Gazetën Zyrtare, në pajtim me nenin 20.4 të Ligjit; dhe
- III. Ky Vendim hyn në fuqi menjëherë.

Gjyqtari Raportues

Almiro Rodrigues

Kryetari i Gjykatës Kushtetuese

Prof. dr. Enver Hasani